

שיחת השבוע

יוצא לאור על-ידי צעירי אגודת 'חב"ד' – המרכז עורך: מנחם ברוד יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

ספרים

חובות הלבבות

עם פירוש בינת לב בהוצאת יפה נוף

מהדורה חדשה של ספר 'חובות הלבבות', עם ביאור מאת הרב גד וילנר. הביאור שווה לכל נפש, ומסייע בהבנת הספר. שני כרכים. 676 עמ'. טל' 02-6519890.

שו"ת יד נתן

מאת הרב נתן יהודה אורטנר בהוצאת המחבר

הכרך השלישי בספרי השו"ת של המחבר, רבה הראשי של לוד. שאלות ותשובות בארבעת חלקי השולחן ערוך, ובהן שאלות אקטואליות. 559 עמ'. כתובת: ת"ד 503 לוד.

המלך שב לביתו

מאת הרב יצחק מאיר שטראוס בהוצאת המחבר

הספר השישי בסדרת 'בחצרות בית ה', המביא לבני הנעורים את הוויית המקדש וירושלים בתפארתה, בדרך עלילתית מרתקת. 255 עמ'. טל' 03-6748058.

בדרכי הבעש"ט

מאת שניאור-זלמן ריטרמן בהוצאת תורה אור

ספר לילדים על הבעש"ט. ארבעה עשר סיפורים על הבעש"ט, מוגשים בניקוד מלא ובלוויית איוורים. 121 עמ'. טל' 08-8602399.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:19	4:50	5:22	4:35
5:23	5:56	6:17	5:34

289 בתיחב"ד לשיירותכם *3770 מוקד חב"ד

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840 טל' 972-72-2770100 • פקס 973-3-9606169 www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות נא לשמור על קדושת הגיליון

איך שקמפיין מתגלגל לו

כשהכול מתערבב וכשהסמאות שולטות אי אפשר לדבר בהיגיון. למה לא לכבד את ערכיו של ציבור החושב אחרת ולמה לעשות לו 'דווקא'?

עזרת הנשים בבית המקדש השני (צילום ממוזאון ישראל: דרור אבי)

מי שרוצה להבין איך מתנהל קמפיין תקשורת, יכול לראות בפרשת 'הדרת הנשים' דוגמה מייצגת. צריך שיקרה משהו שממנו אפשר להתחיל לסובב את הגלגל. למשל, כמה צוערים דתיים שיוצאים מהאולם בשעה שזמרת עולה לשיר. אחר-כך צריך להמציא שם יצירתי - 'הַדְרַת נשים' (אף שרוב הציבור משבש אותו ואומר 'הַדְרַת נשים').

בשלב הזה העורכים מורים לעיתונאים: הביאו לנו סיפורים של פגיעה בנשים. הללו מתחילים לחפש ולהביא מן הגורן ומן היקב. 'קווי המהדרין' (שכבר פועלים עשר שנים). העדר תמונות נשים בשכונות החרדיות (גילוי אמריקה). התוועדות חסידית לגברים (רק שוכחים לספר שיש גם התוועדות לנשים). ואז מאתרים מקרה שולי, חריג וקיצוני (הראוי לכל גינוי) של אלימות כלפי ילדה קטנה והלהבות עולות עד לשמים.

מסבירים שהפרדה נועדה להשפיל את האישה, משום שהגברים הם 'קדושים', ולכן עליהם לשבת קדימה, ואילו הנשים 'טמאות' ולכן עליהן לשבת מאחור. אתה שומע את דברי ההבל האלה ומתפלץ. הלוא הסיבה הפוכה לגמרי: דווקא משום שהגברים אינם 'קדושים', מושיבים אותם קדימה, כדי שלא יסתכלו בנשים...

יש שר להפרדה

מקוממת במיוחד הסיטואציה שבה יהודים שומרי תורה ומצוות צריכים לעמוד בעמדת התגוננות בשאלת היחס לנשים. היהדות נותנת לאישה את המקום המכובד ביותר. בספרות החסידות והקבלה מוסבר ששורשה של האישה למעלה משורשו של הגבר.

גדרי הצניעות נועדו להעלות את כבודה של האישה, ולמנוע את המצב העגום בעולם המודרני, שאישה נבחנת על-פי אמות-מידה חיצוניות ושטחיות בלבד. ההלכות האלה מחנכות את האדם להביט אל נפשו של האדם פנימה, ולא ללכת שולל אחרי ברק חיצוני.

כן, בחברה שומרת המצוות נהוגה הפרדה בין נשים לגברים - במוסדות החינוך, באירועים חברתיים, בשמחות, וכמוכן בתפילות. הדבר נועד למנוע הסחת-דעת וקשרים לארצויים. התגמול הוא בדמות חיי משפחה יציבים, נאמנות, וחיי קדושה וטהרה. התגמול הוא שילדים גדלים בבית בריא ואינם מכירים כלל את הזעזועים הנפוצים לצערנו בעולם הרחב. אין לנו שום סיבה להתנצל.

זו ההלכה

כשהכול מתערבב וכשהסמאות שולטות אי אפשר לדבר בהיגיון. למה יציאת צוערים דתיים מהאולם היא 'הדרת נשים'? וכי הם הורו לזמרת שלא לשיר? אולי זו 'הדרת גברים'? - גברים מזירים את רגליהם ממקום שבו על-פי אמונתם אסור להם להימצא בו. למה אי אפשר להבין שיהודי שומר תורה ומצוות אוכל כשר, שומר שבת, אינו לובש שעטנז - וגם איננו מקשיב לשירת נשים? וכי מישהו מצפה שההלכה תשתנה בגלל קמפיין תקשורתי?

או 'קווי המהדרין'. ברוב הקווים המשרתים את הציבור החרדי אין הפרדה כזאת. יש כמה קווים שבהם ההפרדה הזאת נהוגה, על-פי בחירת ציבור מסויים הרוצה בה. ייתכן שיש מי שאינם רוצים בהפרדה, אבל סביר להניח שרוב הנוסעים והנוסעות באותם קווים רוצים בהפרדה הזאת והיא נוחה להם. מהיכן הלהט לעשות 'דווקא'? ולמה אישה שמפרה את הקודים הנהוגים בקווים האלה נהפכת לגיבורת האומה?

אחר-כך מראיינים 'מומחים' בגרוש, ואלה

בילדים רואים מה חשוב להורים

שענייני החומר והגשמיים הם החשובים באמת להורים וזה עולמם הפנימי.

פעולה ראשונה

פעולתו הראשונה של יעקב אבינו בהכנות לירידה למצרים שיקפה את הדבר שהיה חשוב לו מכול – להבטיח שהילדים ילמדו תורה ויהיו קשורים לקב"ה. לכן שלח את יהודה לפניו לארץ גושן, כדי להקים שם ישיבה לילדים, שתהיה מוכנה לקלוט את התלמידים מיד עם בואם למצרים.

חינוך הבנים והבנות בדרך התורה ומצוותיה הוא הדבר הראשון שצריך לעמוד נגד עיניהם של כל אב ואם בישראל. זה היסוד שעליו כל בית ישראל עומד. התלמידים שמתחנכים ברוח זו הם ה'עמודים' שעליהם עם ישראל עומד, ועלידי החינוך הראוי שניתן להם יש תקווה שמה'גדיים' האלה יהיו 'תישיים' – מנהיגי ישראל וגדולי ישראל בדורות הבאים.

(תורת מנחם כרך כה, עמ' 34)

טבעם של הורים שהם משתדלים ומתייגעים שילדיהם ישיגו את הדברים החשובים להם. גם אם הם עצמם לא הצליחו להשיג זאת, שאיפתם הגדולה היא להעניק את הדברים האלה לילדיהם. לכן כשרואים על מה ההורים שמים דגש בחינוך ילדיהם, מזה אנחנו יודעים מה באמת חשוב בעיניהם.

רוחניים וטהורים

אם השתדלותם ויגיעתם של ההורים היא שהילדים יגדלו רוחניים, טהורים, עושי טוב וחסד ומחוברים לתורה ולמצוותיה – זו הוכחה שהתורה והמצוות והעלייה הרוחנית הן הדברים החשובים באמת להורים. זו משאת-נפשם הפנימית ובזה הם שקועים.

לעומת זה, אם שאיפתם הגדולה של ההורים היא שילדיהם ירוויחו יותר כסף, והם מוטרדים מהמקצוע שיבחר הילד ומהשאלה אם כבר למד את נימוסי החברה ואם הוא כבר יודע שהעניבה והגרביים צריכים להיות בצבעים תואמים – זו הוכחה

קודם ירידת יעקב למצרים שיגר לשם את יהודה. וכך התורה מספרת: "ואת יהודה שלח לפניו... להורות לפניו". רש"י מביא את פירוש המדרש: "לתקן לו בית-תלמוד". יהודה נשלח להכין את התשתית הרוחנית לירידתו של יעקב ובניו למצרים – הוא הקים ישיבה, שבה ילמדו הילדים תורה.

נשאלת השאלה, למה היה חשוב כליכך לשגר את יהודה קודם בואם של יעקב ובניו, וכי לא יכלו להקים את הישיבה מיד עם בואם? מדוע היה יעקב צריך לזרז את יהודה לייסד את הישיבה לפני בואם?

ציפיות משקפות

לאמיתו של דבר, ציפיותיו של אדם מילדיו משקפות את מהותו ואת שאיפותיו שלו. לא תמיד אפשר לראות זאת באדם עצמו, כי ייתכן שהוא עושה דברים מפני שחונך לכך או מטעמים אחרים. מתי אנחנו יודעים שדבר-מה חשוב לו באמת – כשהוא רוצה שהדבר הזה יהיה אצל ילדיו.

אמרת השבוע

שומר הלילה

בערב חורפי סוער ראה הצדיק רבי שמואל מקמ"ד חבורת סוחרים העוברת בעיר. הוא הפציר בהם שלא להמשיך בדרכם במזג-אוויר כזה. "בואו אל ביתי, שולחני ערוך לכבודכם ומיטות מוצעות ממתינות לכם", ביקש.

אמרו לו הסוחרים: "עגלות עמוסות סחורה עמנו, ולא נוכל להשאירן בלי שמירה".

"אל דאגה", אמר להם רבי שמואל. "יש כאן שומר, והוא ישמור על העגלות".

נכנסו האורחים לאכול, ואילו רבי שמואל לבש בגדים קרועים ובלויים, עד שלא היה אפשר להכירו, ויצא לשמור על העגלות.

פתגם חסידי

"אם מאמינים שהקב"ה מנהיג כל פרט בעולם – אין קושיות; ואם חלילה אין מאמינים בכך – לא יועילו כל התירוצים" (רבי יעקב מרדזימין)

יוסף | מאת הרב אליעזר ברוך

מן המעיין

תלמוד ומעשה

"יגש אליו יהודה ויאמר בי אדני" (בראשית מד, יח). יוסף מסמל את לימוד התורה – תלמוד; ואילו יהודה מסמל את קיום המצוות – מעשה. כיום לימוד התורה גדול מקיום המצוות, ולכן יהודה ('מעשה') ניגש ועלה אל יוסף ('תלמוד'). אבל בביאת המשיח תתגלה מעלת המעשה (יהודה), ולכן אז "ועבדי דוד מלך עליהם".

(ספר המאמרים תרצ"ט)

רמז לפסח

"עשרה חמורים נושאים מטוב מצרים, ועשר אתונות נושאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך" (בראשית מז, כג). מצאנו בגמרא שיוסף שלח ליעקב יין ישן, שדעת זקנים נוחה הימנו (רש"י). היין ששלח יוסף יש בו רמז לארבע הכוסות של פסח, ושלושת הלשונות "בר ולחם ומזון" רומזים לשלוש המצות שעורכים בליל הסדר. יוסף רמז לאביו שבסופו של דבר יצאו בני ישראל ממצרים ויחגגו את חג-הפסח במצה ויין.

(לקוטי לוי יצחק)

שליט ומשביר

"ויוסף הוא השליט... הוא המשביר" (בראשית מב, ו). יוסף לא הלך בדרכם של מנהיגים מסויימים, שבשעה שהם מתמנים לתפקיד הם מתיישבים בראש באפס מעשה ומקיפים את עצמם בצבא של שמשים ומשרתים. לא כך נהג

יוסף אלא "הוא השליט... הוא המשביר".

(רבי משה לייב מסאסוב)

לשמור בפנים

"ויקרא הוציאו כל איש מעליו" (בראשית מה, א). יוסף לא היה יכול לסבול שיהיו המצרים ניצבים עליו ושומעים את חרפת אחיו (רש"י). את הסכסוכים והמריבות שבתוכנו אין להוציא החוצה לעיני אומות העולם.

(פניני קדם)

העיקר שהוא חי

"רב, עוד יוסף בני חי" (בראשית מה, כח). כשהתחילו הבנים לתאר לפני יעקב את גדולתו של יוסף, "כי הוא מושל בכל ארץ מצרים", הפסיק אותם יעקב ואמר: דיי, כל הדברים האלה מיותרים ואין לי עניין בהם. דיי והותר לי בבשורה האחת ש"עוד יוסף בני חי".

(רשב"ם)

כוח מהצדיק

"ויאמר יוסף... הא לכם זרע וזרעתם את האדמה" (בראשית מז, כג). יוסף הצדיק שבכל דור ודור נותן לכל אחד ואחת כוח וחיוק בעבודת ה'. אך נתינת כוח בלבד אינה מספקת, וצריך להיות גם "זרעתם את האדמה" – עבודה אישית, כל אחד בכוח עצמו.

(הרבי מליובאוויטש)

הזדמנות שנייה

שנת תש"ט (1949). אהרון רט, ניצול שואה, היה אז חייל והוצב במשרד קצין העיר בטבריה, עיר מגוריו. באותו יום חזר אהרון לביתו באוטובוס, כדרכו.

באחת התחנות הבחין בתווי פניו של אחד העולים לאוטובוס, וליבו החסיר פעימה. האיש התיישב בספסל האחורי. אהרון העיף בו עוד מבט והחוויר. זה האיש ללא ספק. תמונות מן העבר הלא־רחוק החלו צפות ומרצדות לנגד עיניו.

ליבו הלם בחזקה, והוא החליט לעקוב אחרי האיש. "ייתכן שהאיש זהה אותי", הרהר, "אך אינני מתכוון להרפות ממנו".

בתחנה הראשונה בשכונת קריית שמואל בעיר ירד האיש מהאוטובוס. אהרון מיהר לרדת, וקרא בקול: "מוישראל! מוישראל!". הלה החל להתרחק, אולם אהרון הגביר את קצב צעדיו. כשראה שהאיש אינו מגיב על קריאתו, אלא מנסה לחמוק ממנו, פתח בריצה והשיגו.

אהרון היה חייל בריא וחסון, והניח יד כבדה על כתפו של האיש. זה נאלץ לעצור והתפתל באיננות. שלא מרצונו הרים את ראשו ועיני שניהם נפגשו. עיניו של אהרון ירקו אש כשיצאו מפיו המילים: "אתה מוישראל, ה'קאפו' במחנה ואלד־לאגר 5 במילדורף. הפעם לא תתחמק ממני. אתה בא איתי למשטרה".

תמונתו של מוישראל זה נצרכה בליבו של אהרון בהתנהגותו האכזרית כלפי האדמו"ר מצאנזקלויזנבורג, רבי יקותיאל יהודה הלברשטם. האדמו"ר איבד בשואה את רעייתו ואחד־עשר ילדיו, ובכל־זאת נשאר איתן באמונתו ובייטחונו בקב"ה.

אהרון הכיר אותו בפעם הראשונה בתפילות יום־הכיפורים. נוכחות האדמו"ר הורגשה היטב באווירה ששרתה במקום, ומילות התפילה קיבלו משמעות עמוקה יותר. דמותו של הצדיק נחקקה אז בליבו.

האדמו"ר עצמו נזהר ודקדק לקיים כל מצווה, ככל שהיה יכול. הוא הקפיד על שמירת שבת ועל כשרות. הוא סיכן ממש את חייו כדי שלא לאכול ממאכלי הטרפה המוגשים לאסירי המחנה. עם זה שכנע אחרים לאכול מטעמי 'פיקוח נפש'. הרעב גרם לצדיק חולשה רבה, ועמידתו הייתה שפופה ולא־יציבה.

מצלצלת בגסות, אגב סינון קללה מפיו. המאורע החריד את האסירים, אך לא היה לאל־ידים לעשות דבר.

עתה עומד לפני אהרון אותו מוישראל. באותם ימים נשפטו והועמדו לדין הנאצים שביצעו פשעי מלחמה, וגם יהודים שמילאו תפקידי 'קאפו' והתנהגו בחייתיות כלפי אחיהם.

מוישראל פרץ בבכי מר. "אנא, רחם עליי!", התחנן אל אהרון והחל לספר לו את קורות חייו: נער צעיר היה כאשר גורשו הוריו מפולין. נדודים רבים עבר עד שהגיע לצרפת. משם התגלגל אל מחנות הריכוז, עד שנעשה 'קאפו'. בסך־הכול ניסה להציל את חייו, התנצל.

כיום, אמר, הוא חזר בתשובה והחל לשמור מצוות. אין הוא גר בטבריה, ובא לכאן כדי לטפל בבעיה בריאותית. רגשי חרטה מייסרים את מצפונו, והוא מנסה לתקן את חטאיו.

אהרון שחרר מעט את לפיתתו האיתנה בכתפו של מוישראל ושקע בהרהורים. האם להאמין לסיפורו של מוישראל? האם לתת לו הזדמנות שנייה, או לנהוג בו במידת הדין הראויה לו ולהעמידו למשפט, אף במחיר הרס חייו ועתידו?

לבסוף החליט לשחררו, לא בטרם שאל את מוישראל למקום שהייתו, כדי לבדוק אם אכן הוא מתפלל בבית־הכנסת הסמוך. "אם יתברר ששיקר", הבטיח לעצמו, "אפעל בכל כוחי לתפוס אותו ולהענישו". למחרת פגש אהרון את מוישראל בבית־הכנסת, והוא נרגע מעט.

עברו כמעט שלושים וחמש שנה. במרוצת השנים הסתפק אהרון שוב ושוב אם נהג נכון או שהיה צריך להסגיר את האיש. מאז נפגש כמה פעמים עם האדמו"ר מצאנזקלויזנבורג, שבינתיים עלה ארצה והקים את הקריה החסידיית בנתניה, אולם לא אזור עוז לספר לרבי על כך.

בשנת תשמ"ג (1983) נכנס אהרון, בתוך משלחת מטעם עיריית נתניה, אל הרבי. בסיום הפגישה נותר לבדו עם הרבי, וניצל את ההזדמנות לספר את סיפורו של הקאפו. הרבי זכר אותו היטב. אהרון שאל אם נהג נכון.

"החיים במחנות גרמו לבני־אדם להתנהג כמו חיות", השיב האדמו"ר. "התנאים הקשים גרמו שה'חיה' שבאדם שלטה בבני־אדם רבים. כך היה גם אצל מוישראל זה. לאחר ששב בתשובה, ודאי שנכון היה להניח לו".

נחה דעתו של אהרון.

(על־פי 'תקווה צומחת מאפר', ספרו של אהרון רט)

פי סדר הקראת השמות. אהרון רט עמד באותה שורה, במרחק שלושה או ארבעה אנשים ממנו.

לפתע הגיח ה'קאפו'. זה היה מוישראל. בדומה למפקדי, התנהג אף הוא באכזריות כלפי האסירים. ככל הנראה ידע מיהו הצדיק, ובכל־זאת, כאשר ראה את עמידתו השפופה, הנחית על לחיו סטירה

במחנה היה נהוג לערוך מסדרי בוקר. במסדרים האלה היו מקורבי האדמו"ר דואגים להבליע אותו בתוך השורות, כדי שלא ייראה בחולשתו מול עיניהם של מפקדי המחנה.

בוקר אחד נקראו האסירים להתייצב מיד, בלי הודעה מראש. מרוב חיפזון לא הספיקו להסתיר את האדמו"ר, והוא הועמד בשורה הראשונה, על־

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

המשפט העתידי

פעמים רבות מוזכר בתורה "יום הדין הגדול" שעתידי להתקיים לעתיד־לבוא. על יום זה נאמר (מלאכי ג,כג): "הנה אנוכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא". הרמב"ן (בשער הגמול) מבאר, שיש שלושה מועדים כלליים של דין ומשפט: א) בעולם הזה, כמו המשפט שיש בכל ראש־השנה, שבו נידונים חיי האדם בעולם הזה; ב) בעולם הבא, שזה הדין שנידונה בו הנשמה לאחר צאתה מהגוף; ג) לעתיד לבוא, והוא "יום הדין הגדול".

על יום זה נאמר גם־כן (מלאכי ג,יט): "הנה היום בא בוער כתנור, והיו כל זדים וכל עושי רשעה ולהט אותם היום הבא". ובהמשך לכך נאמר: "זרחח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה". חז"ל (נדרים ח,ב) פירשו זאת, שלעתיד־לבוא "הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה – צדיקים מתרפאין בה ורשעים נידונין בה".

כך נאמר במכילתא (בשלח פרשה ד): "אם תזכו לשמור את השבת, תניצלו משלוש פורענויות – מיומיו של גוג, ומחבלו של משיח, ומיום דין הגדול".

לא ידח ממנו נידח

מתי יהיה יום הדין הזה? מדברי כל המפרשים עולה, שזמנו של יום הדין אינו בימות המשיח אלא בתחילת תקופת תחיית המתים. הרמב"ן אומר: "אחרי־כן יבואו ימי המשיח... ובסופן יהיה הדין ותחיית המתים". לדבריו, בדין זה יישפט האדם "אם ראוי לתחיית המתים ולנועם הגוף והנפש באותו זמן". על כך נאמר בדניאל (יב,ב): "ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו, אלה – לחיי עולם, ואלה – לחרפות לדראון עולם".

מי יהיה נידון בדין הזה? לדעת הרמב"ן, הדין יחול על הכול. כל אדם יישפט מחדש על־פי מעשיו. אך מאחר שזה יהיה לאחר ימות המשיח, שיתקן את העולם כולו, ולאחר ביאת אליהו הנביא (שבא "לפני בוא יום ה' הגדול והנורא"), שישביב "לב אבות על בנים", הרי אז כבר ישובו הכול בתשובה ותתקיים ההבטחה "לא ידח ממנו נידח", וכל ישראל יהיו בחזקת צדיקים וראויים לתחיית המתים. כך נאמר במדרש שמואל (תחילת מס' אבות): "בהכרח יהיו כולם צדיקים, לפי שהוא יתברך חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נידח".

נראה אפוא, שבכל מקום שנאמר 'צדיקים' באשר לדין ומשפט זה ("צדיקים מתרפאין בה" וכדומה), הכוונה לכל אחד ואחד מישראל, שכבר יהיה אז בדרגת צדיק. 'רשעים' – אלה רשעי אומות־העולם, שאכן יקבלו אז את עונשם.

עונש לרשעי הגויים

הארי"ז סבור, שכל הדין והמשפט הזה אינו אמור כלל על עם ישראל, שכן כל יהודי שהיה בו חטא כלשהו כבר טוהר ממנו: "מאחר שעברו על הנשמה הזאת יוסי־הכיפורים וייסורים ממרקים כו', ואחרי־כך גלגולים, למה לה לחזור ולהיות נידונית ביום־הדין הגדול?". מסקנתו של הארי"ז ז"ל היא: "יום הדין הגדול אינו אלא לאומות־העולם" (דבריו הובאו בספר נשמת חיים מאמר א, פרק י').

ברוח זו כותב גם רבי יצחק אברבנאל (מעייני הישועה, המעיין השמיני, סוף תמר ז), שאין מקום לדין ומשפט נוסף אחרי המשפט שיש על האדם בעולם הזה ובעולם הבא. הוא שואל בתמיחה – האם האדם עשה מצוות או עברות אחרי שנשפט לאחר מותו, שיש מקום לדונו מחדש?! על־כן הוא סבור שאין לפרש את "יום הדין" הזה במובן של דין ומשפט, אלא במשמעות של עונש ונקמה באומות – "הדין שזכר כאן הוא העונש שיעניש הקב"ה את האומות ויבטל ממשלתם". לדבריו, אז יקים הקב"ה לתחייה גם את רשעי הגויים שכבר מתו, "כדי שיקבלו עונשם לעיני החיים".

מפעל חיים שמציל חיים

הרבנים. לפני ששנים יצא לדרך, בשם 'חפצנו לחיים - לשינוי תרבות משתמשי הדרך'. הרעיון היה פשוט: לחולל בקרב הציבור שינוי מהותי במחויבות להתנהגות בטוחה בדרך.

הברכה שחיזקה

כך נזכר בראשית הדרך: "נכנסתי לקבל ברכה מהאדמו"ר רבי דוד אבוחצירא. הוא הביט בי ואמר: 'עוד תזכה לעשות קידוש השם גדול'. כיום, אחרי שש שנות פעילות, אני רואה איך הדברים מתממשים. יש לנו הזמנות ממוסדות לא-דתיים, ושם באמת נגרם קידוש שם שמים כשרואים אדם חרדי מלמד דברים חשובים כליכך".

בשנים האחרונות התרחב הארגון והחל להפעיל פרויקטים עירוניים, בשיתוף עם העיריות. אחד הפרוייקטים הבולטים שהפעיל בציבור החרדי, היה מבצע לתלמידי ישיבות שנתבקשו לכתוב מאמרים תורניים על זהירות בדרכים. "הפרוייקט זכה להצלחה רבה, והשתתפו בו בחורים מתשעים ישיבות". פעילות נוספת הייתה עם תחילת פעולתה של הרכבת הקלה בירושלים. "צוות 'חפצנו לחיים' עבר בכל מוסדות החינוך החרדיים בעיר, והכשיר את התלמידים. הפעילות נושאת פרי והתלמידים יודעים להיזהר".

אות ממשלתי

ב'חפצנו לחיים' מעדיפים שלא להתמקד ב'סור

הצלול המבשר על הפסקת הצהריים הדהד בבית הספר 'אהבת ישראל' בירושלים. שלמה כץ, מלמד בכיתה ח, ירד אל חדר המורים. ברדתו במדרגות קיבל שיחת טלפון בהולה. "הבן שלך נפגע בתאונה, יש לו פגיעה קטנה, הוא מהר הביתה", נאמר לו. בתוך כמה רגעים כבר היה בדרך לביתו. ואז שוב צלצל הטלפון: "בוא להדסה עין-כרם. המצב לא טוב".

בנוכחותו, בן שלוש וחצי, שמואל, ירד מרכב ההסעה שהחזיר אותו מהגן. דלת האוטובוס נסגרה על המעיל שלבש, והאוטובוס החל לנסוע וגרר את הילד אל מותו. "כמה דקות אחרי שנכנסתי ל'הדסה' בישרו לי הרופאים את הבשורה הקשה", משחזר שלמה את האירוע שהתרחש לפני עשר שנים.

מודעות לסכנות

הכאב היה גדול, האבל כבד, אבל שלמה (36) לא נשבר. "ה' נתן וה' לקח. קיבלתי כוחות אדירים שקשה לי להסביר אותם. אלה רגעים שבהם אתה מקבל עוצמות חזקות", אומר כץ. מאז האסון נהגו שלמה ורעייתו לפקוד בני משפחות שחוו תאונת דרכים. "היינו מנחמים אותם ומדברים אל ליבם באמונה ובאהבה, מחזקים ומעודדים".

מתוך הביקורים הללו נולד הרעיון להקים ארגון שיחנך להתנהגות נכונה ובטוחה בדרך. המיזם קרם עור וגידים וקיבל את ברכתם של גדולי

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

שכה ואכל בתענית

שאלה: מי ששכח ביום צום שזה יום תענית, ואכל או שתה - מה יעשה הלאה?

תשובה: ברגע שנזכר - יפסיק מיד מלאכול ולשתות, כי כל היום אסור באכילה ושתיה, ולכן ימשיך את שאר היום בתענית גמורה. זאת, מפני שמי שחלה עליו התענית (חוץ מחולה וכדומה), אסור לו לאכול ולשתות אפילו משהו במשך היום.

מהו שיעור האכילה שמפר את הצום? על-פי ה'צמח צדק', מי שאכל כשיעור 'כותבת' (בעניינינו 38 סמ"ק) [ואחרים סוברים שאפילו אכל 'כזית' (27 סמ"ק)] ולכל הדעות אם שתה 'רביעית' (86 גרם), הפר בזה את התענית.

מי שהפר את התענית אין מעלים אותו לתורה ביום התענית, ובתפילת מנחה אינו עובר לפני

שלמה כץ. אות לאזרח מקדם בטיחות במדינה

מרע' בלבד אלא להשקיע גם בעשה טוב: "תפסתנו היא שהדרך היא חלק ממרחב החיים, ואנו מקבלים אחריות להתמודדויות בדרך".

בטקס ממלכתי שנערך בעת אחרונה בכנסת, ב'יום המחויבות הלאומי לבריאות בדרכים', קיבל כץ את 'אות לאזרח מקדם בטיחות במדינה'. זו הייתה הפעם הראשונה שאדם חרדי זכה לתואר מסוג זה. "לצערנו", אומר כץ, "ישראל מדורגת כיום במקום בעייתי בדירוג העולמי של תאונות הדרכים. אני שואף שבתקשורת העולמית יספרו שבארץ-ישראל מקדשים את החיים ולכן אין אצלנו תאונות".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

